

Arrest

nr. 318 290 van 11 december 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 juli 2024.

Gelet op de beschikking van 11 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Albanese nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing waarbij zijn verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd, omdat zijn houding, met name zijn frequente terugkeer vanuit een EU-lidstaat (hetzij Griekenland, hetzij België) naar Albanië zonder er, ondanks zijn beweerde vrees, om internationale bescherming te verzoeken en het feit dat hij nadat hij een laatste keer door S. met een wapen zou zijn gezocht nog geruime tijd in Albanië bleef, slechts moeilijk in overeenstemming gebracht kon worden met de ernst van de door hem beweerde vrees, en omdat hij niet aannemelijk gemaakt had dat hij voor de door hem aangehaalde problemen met zijn rivaal L. I. en zijn kompanen, en voor de eventuele problemen die de vader van zijn invalide chauffeur, en de familie van zijn voormalige partner zouden kunnen veroorzaken geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, waarbij hij zijn beweringen dat zijn tegenstanders, met name L. I. en zijn kompanen, de autoriteiten en meer bepaald politie, parket en rechtbank konden beïnvloeden waardoor zijn rechten in Albanië werden gefnuikt niet aannemelijk had gemaakt, en waarbij hij evenmin aangetoond had dat zijn verschillende veroordelingen in Albanië onterecht zouden geweest zijn en dat zijn juridische rechten hierbij niet zouden gerespecteerd geweest zijn. Het door hem ingediende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 237 751 van 1 juli 2020 verworpen.

In het kader van zijn tweede verzoek nam het CGVS de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 254 254 van 10 mei 2021.

In het kader van zijn derde verzoek nam het CGVS de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

In het kader van zijn huidige verzoek verklaarde verzoeker dat hij bij zijn terugkeer naar Albanië eerst verbleef in Tirana, waar hij een studie aanvatte. Tijdens een verlofperiode keerde hij naar zijn geboortestreek terug. Tijdens zijn verblijf daar vernam hij dat de vete waarin hij verwickeld was nog steeds bestond. Op 30 juli 2022 zag hij een vrachtwagen van L. I. passeren. Hij hield de chauffeur ervan tegen en vroeg hem waarheen hij reed. Zo vernam hij dat hij naar een beschermd bosgebied reed. Hij maakte er hem attent op dat er daar geen hout mag gekapt worden. Diezelfde dag verliet hij 's avonds om 22 uur een café, waar hij een pintje had gedronken, en keerde naar huis terug. Plots passeerde een Jeep. De chauffeur liet zijn raam zakken, trok een wapen en schoot drie keer. Hij snelde naar zijn huis iets verderop. Buiten aan de trappenhal schoot hij nog eens op hem. Hij had een branderig gevoel aan zijn been en stelde vast dat hij geraakt was en dat zijn gsm door een kogelinslag stuk was, waardoor hij niet naar de politie kon bellen. 's Anderendaags bracht hij het dorpshoofd op de hoogte van de gebeurtenis. Hij verwees hem door naar de politie. Daarna trok hij naar Pogradec, waar hij zijn broer ontmoette die hem naar zijn huis in Maliq bracht waar hij twee dagen verbleef. Daarna ging hij naar de ziekenboeg van Maliq om zijn been dat geraakt was te laten onderzoeken. De verpleegster verwees hem door naar een dokter. Hij ging daarop naar het militair ziekenhuis van Tirana om hem te laten onderzoeken. Daarna legde hij verklaringen af bij de politie op het politiecommissariaat 3 te Tirana. Daarnaast stipte hij aan dat hij na een aangifte tegen hem door de tegenpartij in de gevangenis belandde, nadat hij op 24 april 2023 door de rechtbank van Pogradec veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar en 2 maanden voor het dragen van een mes – er werd een wapen gevonden in het huis dat op naam van zijn vader stond – en voor het uiten van dreigementen. Hij zat 9 maanden en 12 dagen in de cel. Twee weken na zijn vrijlating vertrok hij naar België. Hij verklaarde uit vrees voor de bloedwraak waarin hij betrokken is, namelijk zijn problemen met L. I. en zijn bende, niet naar Albanië te kunnen terugkeren. Ter staving van zijn huidige verzoek legde hij de volgende documenten neer: zijn identiteitskaart, zijn paspoort, het proces-verbaal, van 3 augustus 2022, met zijn verklaringen over het schietincident waarvan hij enkele dagen daarvoor slachtoffer werd, en een document van het Albanese gevangeniswezen, van 8 november 2023, waaruit zijn hierboven vermelde veroordeling en vrijlating blijken.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een ‘nieuw element’ dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) verzoeker ook in zijn huidig verzoek niet heeft aangetoond in Albanië over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden te beschikken. Net zoals bij zijn vorige verzoeken reeds werd opgemerkt, dient nochtans voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen hij niet gedaan heeft.

(ii) verzoeker ook niet heeft aangetoond dat de Albanese autoriteiten onwillig of onkundig zijn om naar aanleiding van zijn problemen op te treden.

(iii) gelet op de beschikbare informatie er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

(iv) verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek geen enkel element aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat, ofschoon hij oordeelde dat de tegenpartij hem geslagen had, zijn juridische rechten in Albanië in het kader van zijn nieuwe veroordeling niet gerespecteerd zouden zijn. Meer nog, uit het door hem neergelegde document van het gevangeniswezen blijkt zelfs dat hij zijn juridische rechten niet heeft uitgeput.

(v) zijn identiteitskaart en zijn paspoort het voorgaande niet kunnen wijzigen. Zijn identiteit en nationaliteit, zoals zou blijken uit voorgaande documenten, staan niet ter discussie.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

8. Verzoeker stelt dat hij in Albanië voor meer dan twee jaar verbleef, dat bijna met zijn leven bekocht, en dat in die twee jaar een moordpoging werd ondernomen op hem.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

Uit de bestreden beslissing blijkt: "Ook bij uw vierde verzoek heeft u immers niet aangetoond in Albanië over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden te beschikken. Net zoals bij uw vorige verzoeken reeds werd opgemerkt, dient nochtans voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft.

Uit uw verklaringen blijkt weliswaar dat u naar aanleiding van het schietincident d.d. 30 juli 2022 klacht heeft ingediend (verklaring DVZ 4e VIB, vraag 17). Uit uw verklaringen en uit het door u neergelegde proces-verbaal blijkt dat hiervan nota werd genomen. Dat door de politie geen daders konden worden gevat – u vreest immers nog steeds in een bloedvete gedood te worden (verklaring DVZ 4e VIB, vraag 20) –, kan te wijten zijn aan diverse redenen, zoals de onbekendheid van de dader(s) en het ontbreken van afdoende bewijsstukken, en impliceert op zich geen onwil of onkunde van de autoriteiten om naar aanleiding van door u aangehaalde feiten op te treden. In dit verband kan erop gewezen worden dat u een wel erg afwachtende houding heeft aangenomen alvorens klacht in te dienen. U diende immers pas op 3 augustus 2022 klacht in, terwijl de feiten al op 30 juli 2022 hadden plaatsgevonden. Voor uw klacht, zo blijkt uit het proces-verbaal, ging u onder meer op café en verbleef u maar liefst twee dagen bij uw broer in Maliq. Door uw afwachtende houding kan redelijkerwijs aangenomen worden dat het politieonderzoek aanzienlijk bemoeilijkt werd doordat hierdoor helemaal niet uitgesloten kan worden dat in de periode tussen de gebeurtenis en uw effectieve klacht belangrijke bewijzen en sporen konden verdwijnen. Bovendien blijkt uit de inhoud van uw verklaringen ten aanzien van de politie dat u geen volledig zicht heeft geboden op de aard van uw problemen. Ofschoon u op het Commissariaat-generaal beweerde dat u tijdens uw verblijf in uw geboorteplaats vernomen had dat de 'bloedvete', i.e. uw conflict met I. en zijn entourage, nog steeds bestond, ofschoon u op de dag van de beschieting gesproken had met een vrachtwagenchauffeur van uw rivaal L. I. en ofschoon u op het Commissariaat-generaal de beschieting waarvan u het slachtoffer werd in de 'bloedvete' kaderde (verklaring DVZ 4e VIB, vragen 17 en 20; zie overzicht voorgelegde identiteits- en reisdocumenten + ontvangstbewijs andere documenten DVZ), zei u aan de politie niet dat de vrachtwagenchauffeur die u de dag van de beschieting gesproken had werkte bij uw rivaal L. I.. Meer nog, toen u door de politieagent gevraagd werd of u conflicten had, merkte u weliswaar op dat u tien jaar daarvoor een conflict had gehad met L. I. en S. C., maar voegde u er onmiddellijk aan toe te denken dat dit conflict afgelopen was. U verdacht dan ook niemand concreet, temeer daar u niet eens de schutter had gezien noch informatie over hem kon verstrekken noch de kleur van de Jeep die u belaagd had kon beschrijven. Nochtans kaderde u de beschieting bij uw vierde verzoek, zoals aangehaald, uitdrukkelijk in uw vrees voor 'bloedwraak', i.e. uw problemen met I., waardoor niet begrepen kan worden dat u dit ook niet ten aanzien van de Albanese politie duidelijk heeft gemaakt. Indien u geen volledig zicht biedt op uw problemen en u bovendien geen enkel element aandraagt op basis waarvan de chauffeur van de Jeep zou kunnen geïdentificeerd worden, wordt het werk van de politie om de daders te vinden dan ook aanzienlijk bemoeilijkt.

In verband met uw in het kader van uw eerste verzoek gemaakte bewering dat uw tegenstanders de autoriteiten in uw nadeel zouden kunnen beïnvloeden – in het kader van uw vorige verzoeken werd besloten dat u deze stelling niet aannemelijk had gemaakt – bracht u inzake uw huidige vierde verzoek geen enkel nieuw element aan dat deze eerdere beoordeling kan wijzigen. Meer nog, uit uw verklaringen afgelegd voor de Albanese politie blijkt zelfs dat de Albanese autoriteiten in 2022 op zoek waren naar één van uw belagers uit het verleden, namelijk S. C.. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat in het kader van uw vorige verzoeken reeds werd vastgesteld dat de Albanese autoriteiten in het verleden wel degelijk hebben opgetreden tegen uw belagers, waardoor uit niets blijkt dat ze dat in de toekomst niet meer zullen doen.

Gelet op het voorgaande heeft u dan ook niet aangetoond dat de Albanese autoriteiten onwillig of onkundig zijn om naar aanleiding van uw problemen op te treden.

(...)

Gelet op het voorgaande blijkt bij uw vierde verzoek nog steeds niet dat u in Albanië over geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden zou beschikken. Ik ben dus de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was."

Uit niets blijkt derhalve en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn beweerde problemen aan nationale bescherming zou ontberen.

Verzoeker stelt verder dat: "Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek en verwijt het bijna aan verzoekende partij dat zij beschoten werd... Zo tracht zij de werking van de Albanese politie te rechtvaardigen, door verzoekende partij te verwijten pas 3 dagen later klacht te hebben neergelegd.

Verzoekende partij was zwaar gewond, moest behandeld worden in het ziekenhuis, werd beschoten 's nachts en er is geen politiekantoor in haar dorp, waardoor zij de ochtend na haar beschieting het dorps hoofd op de hoogte bracht en pas 3 dagen later een officiële klacht kon neerleggen. Verzoekende partij begrijpt niet wat verzoekende partij hier te verwijten valt??".

Daargelaten verzoeker zijn uitleg/verklaring waarom hij pas na drie dagen een klacht bij de politie heeft kunnen indienen, merkt de Raad op dat uit het indienen van deze klacht hoe dan ook blijkt dat verzoeker een beroep heeft kunnen doen op de beschermingsmogelijkheden van zijn nationale autoriteiten. Door de vaststelling dat hij pas na drie dagen een klacht heeft ingediend, kan redelijkerwijs aangenomen worden dat dit het politieonderzoek aanzienlijk bemoeilijkt heeft doordat hierdoor helemaal niet uitgesloten kan worden dat in de periode tussen de gebeurtenis en de effectieve klacht belangrijke bewijzen en sporen konden verdwijnen. Voorts merkt de Raad op dat het proces-verbaal niet is ondertekend.

Daarnaast wijst de Raad er op dat uit het proces-verbaal van 3 augustus 2022, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt dat hij niet zwaargewond was naar aanleiding van het incident op 30 juli 2022: "Le lendemain j'ai remarqué que mon téléphone était cassé et que j'avais une légère blessure sur la cuisse gauche.". Dit blijkt verder ook uit de volgende passage van het proces-verbaal: "J'ai bu un café et ensuite, avec le téléphone de C. j'ai appelé mon frère qui m'a dit qu'il se trouvait à Pogradec et il est venu me chercher et on est allé à son village Maliq où il vivait lui. Je voudrais dire qu'en chemin je lui ai parlé de l'événement. Je suis resté deux jours au logement de mon frère et aujourd'hui, je me suis rendu à la Clinique du village Maliq pour examiner ma jambe.". Bovendien heeft verzoeker geen medische attesten voorgelegd, ondanks het feit dat hij dit wel heeft aangegeven op de DVZ (AD, stuk 6, "verklaring volgend verzoek", vraag 17, en "overzicht voorgelegde identiteits- en reisdocumenten + ontvangstbewijs andere documenten DVZ"), waaruit zou kunnen blijken hoe ernstig zijn verwondingen waren.

Verzoekers huidige stelling, in welk verband hij verwijst naar algemene informatie omtrent corruptie in Albanië, dat hij vanwege de overheden van zijn land dus niet de nodige bescherming kon krijgen, wijzigt niets aan het voorgaande. Deze algemene, veeleer theoretische stelling berust niet op, laat staan op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook grondslag en ernst.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent corruptie in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekers verwijzing naar informatie omtrent de problematiek inzake bloedwraak in Albanië is ter zake niet dienstig of nuttig aangezien er in het geval van verzoeker geen sprake is van bloedwraak. Doorheen zijn voorgaande verzoeken heeft verzoeker nooit aangehaald dat hij door zijn beweerdde problemen zou verkeren in een bloedwraak of deze gelinkt zouden zijn aan bloedwraak.

De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

De Raad wijst er verder op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen en ondanks het feit dat hervormingen nog steeds nodig zijn, de politionele en gerechtelijke autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen.

Verzoeker slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

Verzoeker verwijst immers in zijn verzoekschrift naar informatie die dezelfde is als de informatie waarop de voorgaande analyse is gebaseerd. Aldus brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing en slaagt er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing ter zake te ontkrachten.

9. Verzoeker stelt verder dat: “Verzoekende partij werd door een valse en gefabriceerde aanklacht veroordeeld en bleef meer dan 9 maanden in de gevangenis. Verwerende partij verwijt verzoekende partij niet alle rechtsmiddelen te hebben uitgeput en geen beroep te hebben aangetekend tegen deze veroordeling. Hoe kan verwerende partij verwachten dat verzoekende partij nog enig geloof zou hebben in het Albanese rechtssysteem na alles wat zij heeft meegemaakt en wat niet wordt betwist door verwerende partij.”.

De Raad merkt op dat verzoeker in het kader van zijn vorige verzoeken niet heeft aangetoond dat zijn verschillende veroordelingen uit het verleden onterecht zouden zijn geweest, dat zijn juridische rechten hierbij niet zouden zijn gerespecteerd, en dat zijn tegenstanders de autoriteiten in zijn nadeel zouden kunnen beïnvloeden. In het kader van zijn huidig verzoek bracht hij geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat, ofschoon hij oordeelde dat de tegenpartij hem geslagen had (AD, stuk 6, “overzicht voorgelegde identiteits- en reisdocumenten + ontvangstbewijs andere documenten DVZ”), zijn juridische rechten in Albanië in het kader van zijn nieuwe veroordeling niet gerespecteerd zouden zijn. Meer nog, uit het door hem neergelegde document van het gevangeniswezen blijkt zelfs dat hij zijn juridische rechten niet heeft uitgeput. Hieruit blijkt dat hij definitief veroordeeld werd door de districtsrechtbank van Pogradec dat een rechtbank van eerste aanleg is. Hij heeft dus tegen zijn veroordeling in eerste aanleg geen beroep aangetekend.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij door een valse en gefabriceerde aanklacht veroordeeld werd, en hij ten onrechte en omwille van corruptie in de gevangenis terecht zou zijn gekomen.

Waar verzoeker stelt dat hij bovendien liever in de gevangenis bleef dan vrij rond te lopen omdat het er gevaarlijker was dan binnen de gevangensmuren, wijst de Raad er op dat verzoeker reeds in het verleden ook slachtoffer werd van twee incidenten in de gevangenis zoals blijkt uit de beslissing genomen door de commissaris-generaal in het kader van zijn eerste verzoek:

“(…) Begin februari 2014 werd u in de gevangenis geslagen door een andere veroordeelde die u liet weten dat hij u een boodschap van S. overbracht, die zelf op een andere afdeling van dezelfde gevangenis zijn straf nog aan het uitzitten was. U vroeg hierna bij de gevangenisdirectie een beschermingsmaatregel aan die u werd toegekend. Hierna had u geen contact meer met de andere veroordeelden, enkel met uw kamergenoten die door de gevangenisdirectie als betrouwbaar werden geacht, aangezien u zelf had aangedrongen kamergenoten te hebben. Op 13 juli 2014 werd u, ondanks de beschermingsmaatregel, een tweede keer door medegevangenen aangevallen in de gevangenis. U liep ernstige verwondingen aan uw schedel en kaak op en verbleef gedurende twee tot drie maanden in een ziekenhuis in Tirana. Na uw terugkeer in de gevangenis hoorde u geruchten dat uw belagers door S. waren omgekocht om u aan te pakken. Er was een intern onderzoek geopend naar de gebeurtenissen en twee van uw belagers waren gestraft. De geruchten over de opdrachtgever(s) gaf u evenwel niet aan, omdat het precies enkel geruchten waren.

(…)

Ook wat betreft de twee incidenten die in 2014 plaatsvonden in de gevangenis heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de autoriteiten niet bereid waren om u bescherming te bieden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u bij aanvang van uw gevangenisstraf werd gevraagd of u conflicten met personen had waarop u werd verzekerd dat S., die in dezelfde gevangenis was ondergebracht, in een andere afdeling verbleef en er geen contact tussen jullie zou zijn (CGVS II, p. 19). Vervolgens werd er u na het eerste incident, waarbij u door medegevangenen werd geslagen, een beschermingsmaatregel toegekend die erin bestond dat u geen contact had met andere veroordeelden. Uzelf vroeg hier evenwel een uitzondering op en verkoos uw kamer te delen (CGVS II, p. 19-21). Tegen twee medegevangenen die er in juli 2014 in slaagden u te benaderen en u in elkaar sloegen, werden straffen uitgesproken. U weet evenwel niet concreet welke straffen er tegen hen werden uitgesproken (CGVS II, p. 20; CGVS III, p. 13-14). U beweerde weliswaar dat enkel de uitvoerders van het gebruikte geweld tegen u en niet de opdrachtgevers zelf werden gestraft. U gaf de opdrachtgevers echter niet aan, omwille van het feit dat u de informatie dat anderen de opdracht hadden gegeven voor het tegen u gebruikte geweld maar had van horen zeggen (CGVS III, p. 14). Indien u de autoriteiten echter niet op de hoogte brengt van informatie over tegen u gepleegde misdrijven, kunnen ze naar aanleiding hiervan natuurlijk ook geen gepaste maatregelen treffen. Ook naar aanleiding van het in de gevangenis gebruikte geweld ten aanzien van u kan bijgevolg bezwaarlijk onwil of onkunde blijken vanwege de bevoegde Albanese autoriteiten om u bescherming te verlenen.”.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 18 oktober 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker meent dat in deze beschikking en in de bestreden beslissing ten onrechte wordt besloten tot de onontvankelijkheid van het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming en licht toe dat hij voorafgaand aan dit verzoek is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Deze terugkeer kan niet worden betwist aangezien de Belgische overheid hem in 2021 zelf heeft verwijderd. Na terugkeer werd hij in Albanië beschoten en als gevolg hiervan gehospitaliseerd en heeft hij een klacht neergelegd bij de lokale autoriteiten. Verzoeker stelt dat “de realiteit” van de documenten die hij in dit verband heeft neergelegd niet kan worden betwist. Na het indienen van zijn klacht, werd er in Albanië een gerechtelijke procedure tegen hem “gefabricerd”, waaruit hij besluit dat hij aldaar niet kan rekenen op een afdoende rechtsbescherming. Hij stelt ook dat de beslissingen waarbij zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen ten onrechte worden gebruikt om het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren. Voor wat betreft het argument dat hij vanuit Griekenland meermaals probleemloos is teruggereisd naar Albanië, stelt verzoeker dat het daarbij telkens een kort verblijf in dit laatste land betrof, waarbij hij zich verborgen kon houden voor zijn belagers. Tijdens zijn laatste, langduriger verblijf in zijn land van herkomst was dit niet meer het geval. Verzoeker besluit dat de Raad en verweerder “te kort door de bocht gaan” en meent dat zijn huidig verzoek minstens onvankelijk moet worden verklaard en dat verweerder hem had moeten horen, mede gelet op de documenten die hij heeft bijgebracht in de thans gevoerde procedure. Ook acht hij het argument dat hij geen beroep heeft aangetekend tegen het vonnis waarbij hij in Albanië werd veroordeeld “niet pertinent”, gelet op het ontbreken van een effectieve rechtsbescherming aldaar. Verder bevraagd door de voorzitter, deelt verzoeker nog mee dat hij de bijgebrachte documenten indien gewenst verder kan toelichten en dat hij in België cursussen Nederlands en Frans volgt en heeft gevolgd.”

5. Met voormelde argumentatie brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 23 juli 2024.

Het eerste deel en het laatste deel van zijn verweer komt immers in wezen neer op een herhaling van eerder afgelegde verklaringen en argumenten die hij reeds in zijn verzoekschrift naar voren heeft gebracht. In voormelde beschikking werden deze reeds mee in rekening genomen. Door louter eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op en daadwerkelijk enige concrete repliek tegen de inhoud van de beschikking te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

In zoverre verzoeker lijkt te betwisten dat zijn huidig beschermingsverzoek mag worden behandeld als een volgend verzoek waarvan de ontvankelijkheid moet worden onderzocht, verwijst de Raad naar de rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit blijkt dat een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan worden verklaard, ongeacht, ten eerste, of de verzoeker naar zijn land van herkomst is teruggekeerd nadat zijn eerder verzoek om internationale bescherming is afgewezen en voordat hij dat volgende verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, en ten tweede, of die terugkeer vrijwillig dan wel gedwongen was (HvJ 25 mei 2023, C-364/22, *J.B., S.B. en F.B / Bundesrepublik Deutschland*).

Opdat het om een 'volgend verzoek' gaat, geldt aldus als enige voorwaarde dat voordien een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen (zie ook RvS 21 september 2022, nr. 254.552).

Het feit dat verzoeker terugkeerde naar zijn land van herkomst, hetgeen te dezen niet wordt betwist, verhindert derhalve niet dat het nieuwe verzoek kan worden beschouwd als een volgend verzoek om internationale bescherming, in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en wordt beoordeeld op zijn ontvankelijkheid in het licht van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker het ter terechtzitting heeft over zijn verblijf in Griekenland en herhaaldelijke terugkeer naar Albanië, stelt de Raad vast dat deze argumentatie betrekking heeft op een bevinding in de beslissing van de commissaris-generaal van 25 februari 2020. De Raad heeft zich over deze bevinding reeds uitgesproken in zijn arrest nr. 237 751 van 1 juli 2020 in het kader van verzoekers eerste beschermings-verzoek en deze bevestigd. Dit onderdeel van zijn betoog is om deze reden onontvankelijk.

De Raad herinnert eraan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

Door ter terechtzitting voorts zeer summier te stellen dat zijn voorgaande afgewezen verzoeken om internationale bescherming ten onrechte worden gebruikt om het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren, reikt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten aan die de gedane vaststellingen in de beschikking van 23 juli 2024 weerleggen of ontkrachten. In voormelde beschikking wordt met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing immers omstandig geduid om welke redenen de door verzoeker aangevoerde elementen in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet worden aanvaard. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat slechts zou worden verwezen naar de situatie ten tijde van de eerste beoordeling, kan hij niet worden bijgetreden. Met zijn betoog ter terechtzitting slaagt hij er niet in ook maar enigszins enige concrete en dienstige repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen over deze elementen omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in voormelde beschikking.

Het loutere gegeven dat verzoeker in België cursussen Nederlands en Frans volgt en heeft gevolgd, heeft geen betrekking op zijn vluchtmotieven en toont verder geen nood aan internationale bescherming aan.

Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO